

Sygn. akt II AKa 2/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA - Marek Motuk

Sędziowie: SA - Grzegorz Salamon

SO(del.) - Agnieszka Domańska (spr.)

Protokolant sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak i oskarżycielki posiłkowej J. S. (1)

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2018 roku

sprawy K. O. , syna A. i E. z d. M., urodz. (...) w W.

oskarżonego z art.13§1 kk w zw. z art.280§2 kk w zb. z art.157§2 kk w zw. z art.11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 27 września 2017 r. sygn. akt V K 147/16

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego K. O. na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. S. (1) kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z udziałem pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem II Instancji;

III. zasądza od oskarżonego K. O. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 400 (czterysta) złotych opłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 27 września 2017 roku sygn. akt VK 147/16 K. O. został uznany za winnego tego, że:

- w dniu 13 marca 2016 roku w pociągu relacji W. W. - Z., woj. (...), usiłował dokonać rozboju na osobach A. S. i J. S. (1), w ten sposób, że używając noża oraz grożąc pozbawieniem życia A. S. żądał wydania pieniędzy w nieustalonej kwocie, a następnie po przejściu przez pokrzywdzone do sąsiedniego przedziału udał się za nimi, gdzie uderzając pięścią w twarz spowodował u J. S. (1) naruszenie czynności narządu ciała poniżej 7 dni, w myśl art. 157 § 2 k.k., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na pomoc udzieloną pokrzywdzonym przez pasażerów pociągu, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art 11 § 3 k.k. wymierzona została mu kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w dniu 13 marca 2016 roku w Z., woj. (...), kierował wobec funkcjonariuszy Policji M. M. i P. W. groźby pozbawienia życia, a groźby te wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. czynu z art. 190 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzona została mu kara 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i 86 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego K. O. karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 marca 2016 roku do dnia 29 maja 2017 roku.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego K. O. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, poprzez zapłatę na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. S. (2) kwoty 10 000 złotych. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych na k.183 pod poz.1, na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł zwrot Kolejcom (...) dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych na k.183 pod poz.1 oraz orzekł pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k.185 pod poz.3, na k.202 pod poz.4 i 5 oraz na k.204 pod poz.6.

Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. S. (1) kwotę 4207 złotych tytułem zwrotu kosztów wyłożonych tytułem ustanowienia pełnomocnika oraz zasądził od oskarżonego K. O. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 400 złotych i obciążył go kosztami postępowania w sprawie.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 27 września 2017 roku sygn. akt VK 147/16 wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej skazania oskarżonego na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt I wyroku, to jest za usiłowanie rozboju na osobie A. S.. Zaskarżonemu wyrokowi obrońca zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, polegające na uznaniu, iż w trakcie zdarzenia oskarżony posługiwał się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża. Podnosząc „te zarzuty” obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego K. O. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, zasadnie skutkujących uznaniem, że K. O. zrealizował ustawowe znamiona czynu przypisanego mu w punkcie I wyroku, tj. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Wynikający z regulacji zawartej w art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zostać uznany za trafny jedynie wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd meriti na podstawie okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy głównej nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać z niepełności postępowania dowodowego – błąd braku lub nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów - błąd dowolności. Podniesiony w środku odwoławczym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być trafny jedynie wówczas, gdy skarżący zdoła wykazać, że sąd orzekający w I instancji dopuścił się uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez nieuwzględnienie przy jej dokonywaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.

Analiza akt sprawy jednoznacznie wskazuje na to, że Sąd I Instancji nie dopuścił żadnego uchybienia, mogącego skutkować uznaniem zasadności zawartego w apelacji zarzutu. Przeprowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe było prawidłowe, kompletne i pozostające w zgodzie z zasadami określonymi w Kodeksie postępowania karnego, prowadząc do ujawnienia dowodów, pozwalających na kompleksową rekonstrukcję przebiegu zdarzenia. Poczynienie ustaleń faktycznych zostało poprzedzone przeprowadzonym w należyty sposób postępowaniem dowodowym – m.in. przesłuchane zostały kilkakrotnie pokrzywdzone A. S. i J. S. (1), przesłuchani zostali także pozostali świadkowie, m.in. dysponujący wiedzą o tym, że oskarżony miał przy sobie nóż: S. N., M. M. i P. W.. Ujawnione zostały dowody z dokumentów oraz odtworzony został na rozprawie głównej zapis z monitoringu, na

którym zarejestrowane zostało zachowanie pokrzywdzonych i oskarżonego, związane z przebiegiem przypisanej mu w punkcie I wyroku zbrodni. Te dowody doprowadziły do poczynienia wyczerpujących ustaleń faktycznych, a zatem nie sposób uznać zasadności zawartego w apelacji obrońcy zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, w kontekście błędu braku.

Analiza rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, dokonana w kontekście treści wniesionego środka odwoławczego, skutkowałą uznaniem przez Sąd II Instancji, że nie ma miejsca także błąd dowolności. Postępowanie przeprowadzone przez Sąd Okręgowy nie było dotknięte żadnymi nieprawidłowościami w kompletowaniu i ocenie dowodów - Przewodniczący należycie kierował rozprawą i czuwał nad jej prawidłowym przebiegiem, zapis protokołów rozpraw odzwierciedla jego troskę, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy. Zgromadzone w sprawie dowody, zostały ujawnione przez Sąd I Instancji zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania karnego, a analiza treści orzeczenia i jego pisemnych motywów nie pozostawia wątpliwości, co do tego, że podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Ujawnione w sprawie dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. – z uwzględnieniem zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Analiza pisemnego uzasadnienia wyroku, pozwala na ustalenie ponad wszelką wątpliwość, że dokonana przez Sąd I Instancji ocena dowodów wynikała nie tylko wprost z treści dowodów, ale także opierała się na ich wzajemnej relacji i ocenie w kontekście spójności i korespondencji między sobą. Taka kompleksowa ocena, przeprowadzona zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. wyklucza zaistnienie w niniejszej sprawie błędu dowolności. Prawidłowo ujawnione i ocenione dowody, pozwoliły na dokonanie prawidłowych ustaleń dotyczących okoliczności związanych z realizacją przez oskarżonego wszystkich znamion przypisanego mu w punkcie I wyroku czynu, w tym związanych z użyciem przez oskarżonego podczas zdarzenia noża, które to ustalenie nieskutecznie w apelacji zakwestionował obrońca. W szczególności prawidłowo w tym zakresie Sąd Okręgowy ocenił zeznania świadków A. S. i J. S. (1), a dostrzegając że były one podczas zdarzenia pod wpływem alkoholu, zasadnie uznał, że okoliczność ta nie osłabia rangi ich zeznań i czytelnie przedstawił motywy swej oceny. Właściwie także Sąd meriti dostrzegł częściowy brak spójności w zeznaniach pokrzywdzonych (omyłkowo określonych na str.11 uzasadnienia, jako „obie oskarżone”) i należycie ocenił go jako pozorne nieścisłości – Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumentację w tym zakresie zawartą na stronie 11 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Tak samo prawidłowo została dokonana i przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str.12) analiza treści zeznań świadka A. S. w kontekście zarejestrowanego obrazu z monitoringu z pociągu – Sąd Odwoławczy podziela zawartą tam ocenę, że zapis z monitoringu, ujawniony na rozprawie głównej w obecności oskarżonego i świadka A. S., w pełni potwierdza relacje przedstawione przez pokrzywdzone. Bez błędnie zatem Sąd Okręgowy ustalił na podstawie: zeznań A. S. - która widziała jak oskarżony groził jej nożem, zeznań J. S. (1) - którą A. S. ostrzegła, że oskarżony ma nóż oraz zeznań S. N. - który został poinformowany podczas jazdy pociągu przez pasażerów, że oskarżony może mieć nóż, konfrontując je z zapisem przebiegu zdarzenia z nagrania monitoringu i z wyjaśnieniami oskarżonego, że oskarżony K. O. w trakcie zdarzenia objętego zarzutem I aktu oskarżenia, posługiwał się nożem.

Kontrola instancyjna dokonana w ramach zakresu zaskarżenia, tj. w odniesieniu do czynu z punktu I aktu oskarżenia, wykazała także, że dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych i ocen prawnych, Sąd I Instancji, kierując się dyrektywami wymiaru kary, określonymi w doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych, wymierzył oskarżonemu K. O. sprawiedliwą karę. Wymierzona K. O. za wyczerpujący znamiona zbrodni czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, oceniona w kontekście przesłanek z art. 53 k.k., m.in. przy uwzględnieniu pięciokrotnej karalności oskarżonego za występki umyślne, nie nosi bowiem cech surowości, a tym bardziej rażącej surowości. Zasadnie także orzeczony został środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia na rzecz J. S. (3), a zasądzona kwota 10 000 złotych jest adekwatna do doznanej przez pokrzywdzoną krzywdy.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności, dokonując kontroli instancyjnej wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 27 września 2017 roku sygn. akt VK 147/16 w zaskarżonej części, Sąd II Instancji uznał, że zarówno zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego K. O. zarzut, jak i jego uzasadnienie, mają jedynie

charakter polemiczny, nie wskazując na rzeczywiste uchybienia Sądu I Instancji, wobec czego apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Ze wskazanych powyżej względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozycyjnej.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k..